

fer for Grav. Naar han forlader sit District og tager en Følgeseddel, har han den Forpligtelse at melde sig til Rægsmanden paa det Sted, hvor han kommer hen, og til ham aflevere sin Følgeseddel; hvorefter Rægsmanden afleverer den til sin Rægsforstander; men den eneste Maade, hvorpaa den Paagældende kan erholde de trykkelige Sikkerhed for, at dette er iagttaget, er ved at Følgeseddelen kommer tilbage til Udsæderen. Den korteste Vej, hvorpaa dette kan skee, er ogsaa den, som sikker Manden meest mod Afsig og Klage over, at han ikke har opfyldt sin Forpligtelse. Det er maaskee allerede en Feil, at man har ladet det gaae igjennem Rægsforstanderen. Anmeldelsen burde maaskee gaae directe fra Rægsmand til Rægsmand; men man har ladet det gaae gjennem Rægsforstanderen, fordi man anseer ham som en Mand, der er mere forfaren i Penen, og som dog skal have visse Oplysninger af Rægsmanden, da han er den stedlige Embedsmand og staaer desuden i umiddelbar Forbindelse med Rægsmanden, saaledes at han og Rægsmanden let maae kunne afgjøre derne Sag imellem sig. — Naar nu den ærede Minister mener, at for Indkaldelsens Skyld bør Udskrivningschefen ogsaa meddeles Flytningen, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at det i Grunden er en Feil, at Udskrivningschefen bruges som Mellemmand ved Indkaldelsen. Lovens egentlige Bestemmelse er, at Amtmanden skal være Mellemmand ved Indkaldelsen. Man har i de senere Aar, saavidt jeg har forstaaet det, ladet Listeringen hos Amtmanden geraade i Forfald, medens den skal være i fuld Stand, saaledes at Amtmanden kan modtage Ordren til Indkaldelse og besørge Indkaldelsen; hvilket ogsaa gjør den langt lettere, da Udskrivningschefen ikke staaer i den samme stedlige Forbindelse som Amtmanden. Men naar Regjeringen lægger Vægt paa, at Udskrivningschefen skal være kjendt med disse Flytninger, saa ligger det aldeles til Regjeringen at paalægge Rægsforstanderen som den, gennem hvis Hænder Flytningsbeviset er givet, at indmelde til Udskrivningschefen, at dette er skeet; det er den allerførteste og simpleste Vej, og det ligger ganske i Administrationens Magt, saa jeg troer, at man i det Forslag, som fore-

ligger, har opfattet Forholdet paa den rette Maade, og at man vilde komme paa en vigtig Vej, om man fulgte den ærede Ministers Anskuelse. Forskjellen mellem den ærede Minister og Fleertallet ligger i en væsentlig Graderi, at den ærede Minister gaaer ud fra, at Udskrivningscheferne skulle vedblive som en nyttig Nødvendighed, en Mellemnødvendighed, hvorimod Fleertallet af Udvalget, og især jeg for min Part, betragter Udskrivningscheferne som høist skadelige for Udskrivningsvæsenet, som den alleruheldigste Opfindelse, man nu kan blive staaende ved, og den Erfaring, troer jeg, man mere og mere skal gjøre hver Dag. Man vil altid see Udskrivningschefen stikken frem i Løven, hvor man kan, for at gjøre ham til en nyttig og vigtig Personage; men man vil ogsaa hver Gang komme til at see, at han er et uhyggeligt Mellemled, men som aldeles ikke behøves. — Naar man lagde Udskrivningsvæsenet over til Amtmanden, saa kunde man undvære Udskrivningschefen og Rægsforstanderen, og saa kunde det hele Forhold ligge imellem Communen, hvor Rægsmanden er tilstede, og Amtmanden; en saadan Ordning vilde være meget simplere, og man vilde da ogsaa komme hen til at kunne faae en Sessionsret, som paa en langt fuldstændigere og skarpere Maade kunde afgjøre de meget vanskelige Tilfælde, som hyppigt foreligge Sessionen til Afgjørelse som Dommer baade som 1ste og 2den Instants, thi Appellen gaaer jo umiddelbart til Højesteret, og som i de fleste Tilfælde dog maa bedømme disse Tilfælde med en temmelig — ja, jeg bruger ikke dette Ord i nogen ubestemt Mening — Retfærdighed, — dette ligger i den Maade, hvorpaa det Hele maa foregaae; da netop en hurtig Afgjørelse paa Stedet, hvor Udskrivningen gaaer for sig, er absolut nødvendig. Jeg haaber, at det ærede Thing vil stemme med Udvalgets Fleertal, og det skulde være mig endnu kjærere, om den ærede Minister vilde tage sit Endringsforslag tilbage, og som det er.

Jusitsministeren: Jeg mærker vel, at det var et forsængeligt Haab, jeg nærede, ved at troe, at mit Forslag skulde vinde den ærede Rigsdagsmands Bifald. Medens jeg imidlertid langt fra kan billige den Maade, hvorpaa